

Harmonisternes Sang

ved

Forkigelsescommisair Abr. Normanns

Tordefærd,

den 16de Novbr. 1820.

Bergen.

Trykt hos Chr. Dahl, N. S.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

En Broder Graven atter dækker,

Hist smuldrede en Andens *) Støv —

Jordklimpens dumpe Lyd os vækker,

Naar Livets Lant gjør sjælesløv.

Hvor Gravene gjør Veien trang,

Lod meest harmonisk Hjerters Sang.

*) Hans Collega, Kobroes.

Herr Overfiskeveier og Forligelsescommissair

A. Normanns

Liggfærd.

Udbrændt Lampe glimter mat

I den mørke Vinternat.

Uf den rene, klare Lue

Kun en halosluft Gnist vi skue.

Vinden vifter — slukt er den,

Lændes aldrig meer igjen.

Olding! o, hvor blev du af?

Vinker dig den mørke Grav? —

Diet, for saa mildt at skue,

Slukkedes dets fromme Lue?

Maaſte Gud udmattet gled,

Segned' træet i Hulen ned.

Fremfagt ved Baaren, i det harmoniske Selskabs Concert Saln

Hvor Glæden selv ved Sarkophagen græder,
Der vidnes høit om den Henfarnes Værd.

— Paa dette Sted, indviet ædle Glæder,

Høit tolke skal og denne Sørgesærd

Dit Værd, o Vædning! som paa Baaren hviler!

I mange Aar Du var vort Selskabs Pryd;

Dog, ingen Kunst, naar Lykkens Sol os smiler,

Selv froe, i Andres Barm at vække Fryd!

Men yde Glæder, skjøndt vi selv dem savned',

Den Kunst var sjeldnere — og den var Din!

Derfor, Henfarne! her hvoer Kredts Dig savned'

Saa inderlig, og stolt Dig kaldte Sin.

Dog, medens Venfkab her en Krands Dig sætter,
Dig Borgerværd et større Minde sætter.

Det var Dit skjøne Kald at stifte Fred,

Og, uden Bram, Du troeligen det voved',

Til did Du gif, hvor der er evig Fred.

Ja, den Du fundet har! herveden prøvet,

Du stod i Livets Kamp, en Kæmpe bold,
Stod fast, skjændt mangtet Skjæbnens Slag

Dig rammed';

Thi Retfærd var Dit Harnisk, Dyd Dit Skjold.

Derfor end Ungdoms Ild i Diet flammed';

Skjændt Oldingskronen Du om Iffen bar.

Hvad Kraft, hvad No den Redeliges Hjerter,

Selv midt i Livets haarde Storme har,

Det os Dit Liv, Din hele Vandel lærte.

Fred, Fred, henfarne Ædling! med Dit Stov!

Vi om Din Urne kun formaae at vinde,

Imellem Borgerkronens Egelov,

Erkjendtligt Beskabs fordringsfri Kjærminde.

Natten svandt! — see Dagen grye,

Evig skjon og evig ny.

Halvslukt Lampe snart vi glemme,

Naar vi Solens Lys fornemme;

Dg dens Straaler, Tak see Gud!

Aldrig, aldrig suktes ud.

Blid, forynget lever Du,
Gode, elskte Dding, nu,
Hift med evigt Smil i Diet,
Dver Sorg og Død ophøiet;
Støvet worde hvad det var!
Nanden lever himmelfar.

Dg med freidig, haabfuld Sjel
Tænke, ane vi Dit Held;
Mens vi ømt Farvel Dig byde,
Milde Glædestaarer flyde.
Hvil, o Støv! i Gravens Roe!
Fryd dig, Mand! i Himlens Boe!

I Livet, Brødre! os adskiller

Saa Mangt, der laaner Glædens Navn;

Men her, hvor Omhed's Laare triller,

Laer Harmonia os i Favn;

Her hæver hun saa froe sit Blik

Mod Hjemmet, hvor vor Ben hengif.

Fred med dit Støv, henfarne Broder!

Ben var Du huld til Gravens Rand;

Med Glæde nød du Livets Goder,

Men stod i Stormen og som Mand.

Dig gav dit Hjerte — Pligter troe —

I Modgang Kraft, i Døden Ro.

Fra Graven vi os atter vende —

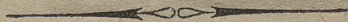
Hvorhen? — til Graven jo igjen!

Der alle Livets Veie ende,

Der samles vi med Dig, o Ven!

Du gif foran — vi følge Dig,

O, gid i Sjælestyrke liig!

35501.